

MAROSI GYULA A Marosi-tétel

Németh László szerint az emberi agy egy tohonya állat. Kemény kézzel kell vele bánni, ha rendszeres munkára akarjuk fogni. Mennyire így van! Annyira tohonya állatként tud elterpeszkedni a kényelmes és védett koponyában, hogy végül még arra is képtelenné válik, hogy négyévenként legalább egyszer hajlandó legyen kiszámolni egy politikai jellegű kétszerkettő feladványt.

Viszont: tohonya ugyan, de ha nem terheljük túl, mondjuk olvashatatlan és játszhatatlan társadalmi drámák írásával, felettebb játékos tud lenni. Ha időnként elengedjük, mint vizsla kutyánkat kicsit az erdőszélen futkorászni, – egy igazi erdő szélén persze, melyben rókák laknak, vaddisznók és borzok, kik üzeneteket helyeznek el a fatörzseken –, csuda mókás pofákkal és ugrásokkal örvendeztethet meg. Ezen szellős nappalok agytekervényi bolondozásait nem szoktuk komolyan venni, legfeljebb kitaró társunk türelmét forgácsoljuk elmesélésükkel, aztán előre megfontolt szándékkal igyekszünk elfelejteni őket. Valamiféle, valószínűleg belénk nevelt gátlásosság megakadályozza, hogy jelentőséget tulajdonítsunk nekik, miközben – milyen furcsa és következtelen lények is vagyunk! – az alvás közbeni, az ébrenléti állapotnál sokkalta kuszább bolondozásokat, miket álmoknak nevezünk, nagyon is fontos, megfejtendő és következményekkel terhes üzeneteknek tekintjük.

Pedig van az úgy, hogy egy melegfronti betöréssel egybeeső, nyugtalan, fárasztó álmokkal terhes éjszaka után, ébredve már – az ébrenlétre való bizonyíték: egy jó kávéra vágyva –, de még nyújtózás nélküli, elfásult testtel heverve, a más hasonló helyzetekben szokásos halál- és koituszélmények elmosódott zárványai közötti vergődés helyett, agyunkban, tudja a fene, miért és honnan, egyszer csak kristálytisztán megjelenik egy gondolatsor. Beszélyünk indokát tekintve, íme: minden olyan faj esetében, melynek utódai megkövetelik a születésük utáni gondozást, a szülőknek természetesen jelen kell lenniük további életükben. Mely fajok utódai ezt nem igénylik, a szülők sok esetben, a szaporodási feladatot elvégezve, el is pusztulnak. Minél hosszabb időt vesz igénybe a gondozási, felnevelési ciklus, a szülőknek annál hosszabb életűeknek kell lenniük. A szülői életkor másik behatárolója a reprodukciós készség: egy-egy szaporodási ciklus alkalmával a szülő hány utód létrehozására képes. Minél kevesebbre, annál hosszabb életűnek kell lennie, különben a faj kihal. Az

ember esetében, csak a biológiai szükségleteket figyelembe véve, ehhez elegendő negyven év. Mi mégis tovább élünk: átlagosan huszonöt, szerencsés esetben harminc, negyven évvel is tovább. Most hagyjuk figyelmen kívül a fergeteges fejlődő tudomány ama megállapítását, mely szerint genetikailag százhusz évre vagyunk kódolva: hiszi a piszi, hiszem, ha látom. Tehát: van huszonöt, harminc év felesleg. Bizonyára látszólag, mert a természet tudja, mit csinál. Nagylelkűen bónuszokat nem oszt, az biztos. Ha elstudírozunk ezen plusz idő okán, egyszerűen nem juthatunk más megállapításra, minthogy, mert biológiailag más indoka nem lehet, az utódok felneveléséhez szükséges ez az idő. Tehát: az ember utódai számára, testi és lelki fejlődésük egészsége érdekében genetikai meghatározottsággal szükséges, és a természet bölcsessége által biztosított is, hogy a nagyszülők részt vegyenek az unokák nevelésében.

Mindez természetesen nem a fentiek módjára, akkurátusan és kissé nehézkesen fogalmazva jelenik meg: csak egy villanás az egész. Csak egy villanás, és talán emiatt a felismerés oly erős, hogy igazságtartalma nem kérdőjelezhető meg. Valahogy úgy történik ez, ahogyan egy, a népfenség elvén nyugvó, demokratikus, európai jogállam azonosító jelzést nem viselő rohamrendőrében egyetlen villanással megjelenik a meggyőződés, miszerint ha egy idős asszony a „művelti terület”-en – mely jogilag nem létezik, de valahogy keletkezik –, átmenve akar otthonába jutni, azt le kell ütni gumibottal, mint egy rühös kutyát – ahogy azt láttuk a televízióban. Vagy egyáltalán nem úgy: hogy miféle mulatságos felismerési folyamatok képesek lejátszódni honfitársait, sőt: adófizető eltartóit szaros fizetésért véresre verő, demokratikus köztársaság rendőrének agyában, erről, ahogy senkinek sem, valójában nincsenek hiteles információink.

Szóval: a még tohonyán elnyúló testben, a tohonyaságra nagyon is hajlamos agy egyszer csak dolgozni kezd, és ugyan érthetetlen indokú, de logikájában elfogadható produkciót hoz létre: nem tudjuk, miért teszi. Miért épp egy fárasztó, nyüglődős éjszaka után, mikor még a koffein sem jelent meg szelíd, tevékenységre buzdító rábeszélésével, és miért éppen e témában? Fogalmunk sincs róla. Indítatásait kutatva könnyen rájöhethünk: alapvetően szükséges, hogy a szóban forgó tohonya tulajdonosa élete addigi során bizonyos érdeklődést mutasson a természettudományok általa még felfogható területei iránt. Továbbá: gyaníthatjuk, hogy valamilyen gyermekekkel kapcsolatos trauma érte – mondjuk a hozzátartozó kiskorúakat egyszer csak elragadja tőle és kegyetlen rágói közé fogja az iskolának nevezett időfaló szörny. De még mindezekkel együtt is, felettebb rejtélyes indítatású, de főként hasznavehetet-

len a gondolatsor. Az lenne az egyetlen racionális válasz rá, hogy a szenderegés kábulatából kilábalván egy laza csuklómozdulattal a lomtárba dobjuk – már csak személyes, jól felfogott érdekünkben is: elegendő megpróbáltatás, hogy a racionalitásnak nevezett, a bármiféle moralitás nyomelemeit sem tartalmazó gátlástalan önzés, már az emberszabásúak csoportjaiban is működő közösségtudat teljes tagadásának sötét, kénköves és okádékszagú árkanak mélyéből felbugyorgott próféták uralgásában valahogy megőrizhessük agyunk még elfogadhatónak minősíthető működését.

Bizton állíthatjuk, hogy eme gyors és hatékony cselekedetre való hajlandóság, már csak a tohonyaság természeténél fogva is megvan – mert pontosan tudja, nagyon is fennáll a veszélye annak, hogy a könnyed, játékos gondolatokból majd hosszadalmas és fárasztó, de főként kudarcos tettek sarjadhatnak –, így hát megkezdődhet a nemkívánatos, kósza gondolat állandó ellökődésével az áldott felejtés folyamata. Ám: hónapok múltán, a következő melegfront-betöréses éjszaka után, mely az előzőnél sokszorta erősebb hatású, mert éppen telehold van, és ezek ketten bármire képesek, a tohonya ismét önszorgalmú tevékenységbe kezd. Egy villanással felidézi a felejtésre szánt gondolatsort, majd valami egészen elképesztő természetességgel tovább szövi-fonja, a filozófiai gátlástalanság minőségébe fejleszti. Hogy ezt mi okból teszi, most se tudjuk, minden bizonnyal kudarcral végződne minden felfejtésére irányuló kísérlet, úgyhogy hagyjuk is az emberré válás körüli idők sötétjében. Azon korábbi megállapítására, miszerint az emberi faj utódainak egészséges fejlődéséhez szükséges a nagyszülők közreműködése, újabb bizonyítékot talál: azokban a társadalmakban, melyekben az átlagéletkor szinte csak a biológiai szükségleteknek megfelelő, csak nagyon lassú vagy egyáltalán nem képes létrejönni semminemű fejlődés – lásd a történelem előtti idők százezreit, vagy a mában is fellelhető izolált, zárványhelyzetbe került embercsoportokat. És ha a dolgok így állanak és függenek össze – és így, hogy a bánatba ne –, akkor mindenféle hosszadalmas, de főként manipulálható bizonyítási eljárások nélkül kijelenthetjük: a megállapítás nemcsak egyetlen, a felismeréssel megáldott személyre és családjára nézve érvényes, hanem a homo sapiens faj számtalan típusban történő testi megjelenése ellenére, minden egyes tagjára, etnikai, vallási, kulturális, nemzeti hovatartozásától függetlenül, hiszen genetikai állományuk azonos. Ráadásul érvényes a faj megjelenésétől várható kihalásáig terjedő, földi pályafutása teljes időszakára. És ha ez így van – és naná, hogy így! –, akkor mindez nem afféle agytorna-kófic, hanem egy általános és minden

időkre érvényes természeti törvény felismerése! Egyszerű és kézenfekvő, mint az összes hasonló „törvény” vagy „tétel”... a „Heuréka!” pillanata csak azért nem következhetett be eddig, az emberiség nagy kópnyái csak azért nem jutottak el hozzá, mert a régebbi, boldogabb korokban azzal, hogy a nemzedékek nagyrészt még együtt vagy egymás közelében éltek, a tétel alapvetéséből következő elvárásokat öntudatlanul, természetes módon gyakorolták... el kellett jönnie annak a posztmodern, az individuumot oly vallási tisztelettel övező kornak, melyben a kétévest is inkább hagyják játszani az öngyújtóval, minthogy a tiltással egy életre frusztrálják... „A természet nem ad ingyen bónuszokat...” Akkor ez... Ez a „Marosi-tétel”!

És itt, a tétel megnevezésének pillanatában az ágyon ernyedten fekvő test nagyot rándul, még az ágy is megnyekken alatta, mintha futásban keresne menedéket a tohonya ki tudja, miféle örültségekbe tartó uralma elől. De csak ennyi: a tohonya a törvényes parancsnok, a test csak alávetett szolga, nem tehet mást, mint végrehajtja, ha úgy alakul, akár az örült, akár fizikai fájdalmakat kiváltó cselekedetekbe hajszoló utasításokat is: a biológiai meghatározottság nem ismer semmiféle demokráciát. Éppen úgy, ahogy a demokrácia szabályozórendszerét kijátszani mesterkedők is csak a biológiai meghatározottságot. E reflexes rándulását követően meg kell állnunk. Meg kell állnunk, és egy nagyot sóhajtanunk: fel kell hagynunk az eddig oly kényelmes lineáris történet elbeszélésével. Nyilván amúgy derék tohonyánkat is megrendíti a kimondás súlya, mert attól kezdve ide-oda csapkodva, bár inkább több témát szinkronban pergetve kezd önmagával kommunikálni – ki hitte volna róla, még az erős melegfronti hatást és holdtöltét is beszámítva, hogy az urbánusság nem minden, szinte klasszikusnak nevezhető kritériumának megfelelni képtelen létre alkalmas efféle produkcióra! Mintha valami olyasmi történt volna, mint amikor egy hosszú, nyugodt periódus után hirtelen kitör a Richter skálán 7,5-del jelölt erősségű földrengés kíséretében egy tűzhányó, váratlanul és az iszonyú belső nyomást nem bírván oly hevesen, hogy a levegőbe emelkedik az egész hóbelevanc, majd az összeroskadás után az eddig ismert és működő egyetlen kráterkúp helyén háromnégy újonnan kialakult fiakráterből kezdene ömleni a láva. Igazán össze kell szedni türelmünket és intelligenciánkat, hogy legalább vázlatosan, témakörökbe csoportosítva kiszálaljuk az egy időben, több likból bugyogó gondolat-lávafolyamok üzenetét.

A legaktívabb folyam kénköves bűzeivel kavargó valami gyanakvással övezett önvizsgálat: Jesszusom, mi történt?! Mert valaminek történnie kellett, ha egy

alkatilag naivnak és jóhiszeműnek nevezhető, még mulatságos történetek elbeszélésére is kapható tohonya, akire ráadásul az elmúlt hatvanegynehány év alatt még önszorgalmú tevékenységeiben sem volt jellemző, hogy az egész emberiségre vonatkozó definíciókat tesz. Ahhoz a tudatalatti sötétjében komoly átrendeződéseknek kellett történniük! Honnan ez a kétségtelen: lezülést jelző gátlástalanság? Hirtelen átpörgeti az elmúlt néhány évben az egyéni életében történeteket: de nem érte újabb családi, főként gyerekekkel kapcsolatosan bekövetkező trauma, sőt: az iskolaszörny rágói a kezdeti, mindent letarolással fenyegető nekibuzdulás után megfontolt, mondhatni hivatalnoki ritmusra váltottak, mely elől, mechanizmusát kitanulva, olykor olykor cseles mozdulattal félre lehet ugrani. Nem esett meg vele olyasféle, az ő korában nem is ritka esemény, hogy beleszeretett volna egy nálánál jóval fiatalabb és nálánál jóval liberálisabb nőneműbe, aki aztán szerelme zálogául rávette örök és megbonthatatlan világnézete követésére. Nem érte semmiféle fizikai károsodást kiváltó esemény, mondjuk nem esett le fejjel lefelé a cseresznyefáról, így hát a beállt állapotot nem írhatjuk egy vérömleny terhére. Nem kapott rá előbb a lágy, majd hamarost a keményebb drogok fogyasztására, így aztán a homloklebenytől a kisagyig terjedő elszittyósodásban, mint általában a trendi dilikben, nem ismerhetjük fel a zsenialitás kétségtelen bizonyítékait. Nem tett szert jelentős vagyona – pedig időnként lottózik –, mely jelenlegi világfelfogásunk szerint feljogosítaná a társadalmi realitások oly mértékű félreismerésére, mely által önmaga képmásában, ha a családi vagy mozgalmári elvárások úgy kívánják, mondjuk, tükör előtt táncikálva egy kiválasztott népezért, vagy akár – és miért ne? –, egy világboldogító, isteni személyt lásson meg. Nem jutott – természetesen demokratikus választások révén –, semmilyen hatalomra, mely feljogosítaná a társadalom döntő többsége, ez idő szerint még a szarból jött magyarokkal szembeni bármilyen erőszakos, leminősítő, kizsákmányoló tett elkövetésére, merthogy garantáltan ideológiamentesen „a pénz ellopva, a nép verve jó.” Nem: akármilyen nemzetbiztonsági alaposággal is világítjuk át egyéni életét, nem fedezhetünk fel olyan változást, mely ezt eredményezte volna. Akkor tán a közélet? A körülötte zajló és a tudatából minden igyekezete ellenére nem kizárható köztörténekek következménye ez az erkölcsi demenciával súlyosbított gátlástalanság? De hát mik lehetnek azok? És hogyan is eshetnének meg efféle pszichopata észjárásra serkentő közesemények, mindnyájunk szeme láttára? Ki érti ezt?

Egy másik kráter lávája kevésbé hevesen, de magasabb hőjéből ítélve mélyebbről, a legelső tektonikus rétegből ered: a gyermekkori nevelés halványan, de csökevényesen még megmaradt egyik intelme mélységéből. A „Marosi-tétel” kimondása pillanatában, a test reflexes menekülési kísérletével egy időben, tohonyánk valamely rejtett emlékfiókjából kipattan: „légy szerény”! A felismerés ugyan világraszóló, jobba, de legalább elviselhetővé teheti a szegény, szomorú, kilátástalanul és feleslegesen élő százezeres életét, de mégiscsak szerénységtelenség... esetleg fennhéjázó is, hogy a felfedező önmagáról nevezze el... a hálás utókor dolga ez... szinte kihívja maga ellen az irigyek, rágalmazók, önmutogatók, beszédkénszeresek, tehát a diktatúra idején „haladó értelmiségiek”-nek nevezettek haragját... most másképp hívják őket, mindegy... de most is ám a haladás hitbuzgó harcosai, sőt, egyedüli letéteményesei. Még hogy „Marosi-tétel!” Micsoda felhabzás lenne itt! S talán az említett rejtett fiók sem véletlenül, hanem a várható következményekkel szembeni önvédelem reflexével pattant ki... De nincs idő a morfondírozásra, mód az óvatoskodásra, mert a Richter skálán sem mérhető erővel robban az önérzet! Mi az, hogy „szerénység!?” Hát ki szerény itt, agyalágy?! Ha egy közepes méretű, természetes szőrméből készült takarókat és derékaljakat forgalmazó cég piár-menedzserének – így hívják most a vigéceket, ugye? –, képességeivel rendelkező akárki felteheti nem is igazán vonzó arcképét egy tizenhét emeletes toronyház teljes homlokzatára, ahol a füle is három emelet, az orra meg öt, és ettől lehet akár még Magyarország miniszterelnöke is, akkor valóságos önpusztítás szerénységéről beszélni! Vagy még tévét se nézel, agyalágy? Azokat a külföldi tőkés csoportok birtokában lévő, a tulajdonosok profitját, politikai befolyásukat és egyéb nemes lelkű elvárásaikat hajszoló moslékmédiákat, melyek napi állandósággal tüzelnek fel minden rendbéli diszlexiás prosztót és vaginaorientált szexállatkát, hogy „valósítsd meg önmagad!”, légy nyegle, hazug, beképzelt, kíméletlen, alantas, trágár, harsány és alattomos, mint mi, „mert te megérdemled!”. A „szerénység” szócikket, már 1990-ben kiirtották „A magyar nyelv értelmező szótárából”! Nem csak efféle szerény, de az addig örök érvényűnek tartott szavak tucatját is, majd nézz utána, és essen le az állad, agyalágy!

Mindeközben a felrobbant főkráter helyén és talán maradványaként működő fiakráterből, mintha mi se történt volna, zavartalanul ömlik a „Marosi-tétel” felismeréséből logikusan fakadó következmények lávája. Nyilvánvaló, hogy a tétel ismeretében ezután nem tehetik meg nagyravagyó, ám szűk látókörű, esetleg

szűk keblű szülők, hogy gyermekeiket, belőlük valamilyen kiválóságot kicsiholandó, mindenféle külön-órákra, szakkörökre, edzésekre járassák, oly kíméletlen módon, hogy szerencsétlen gyerekek ne maradjon ideje nagyapjával „csapd le csacsit” játszani, nagyanyjával gyöngyöcskéket cérnára fűzni, mert tudatában lesznek annak, hogy tényszerű biológiai okokból gyermekeik nem lesznek kiegyensúlyozott, de főleg sikeres felnőttek, ha nagyapjukkal nem játszhatnak „csapd le csacsit”, nagyanyjukkal nem fűznek gyöngyöcskéket cérnára. És életkoruknak megfelelő kondícióban és csak az átlagosnak mondható agyérelmeszesedésben leledző nagyszülők ugyancsak nem tehetik meg, hogy mindenféle nyafogásokkal kihúzzák magukat az unokanevelés terhei alól, például mindenféle sarlatán orvosok várószobáiban üldögéljenek, hogy itt fáj, meg ott fáj, ahelyett, hogy unokáikkal „csapd le csacsit” játszanának, vagy gyöngyöcskéket fűznének cérnára, mert a tétel ismeretében pontosan tudni fogják, már csak ez az egyetlen biológiai indítéka annak, hogy egyáltalán élnek. És a tételből eredő konzekvenciákat nem csak az érintett egyedeknek, de az egész társadalomnak, legalábbis a fejlett világ minden társadalmának és kormányának le kell vonni, és nekik kell csak igazán! Először is tudomásul kell venniük, hogy egy újonnan felfedezett természeti törvény primitív megcsúfolása, ezért egyszerűen röhejes az az örökös, vésztojósló siránkozásuk, hogy a költségvetésekből egyre magasabb összegeket emésztenek fel a nyugdíjak, mert attól kezdve tudnivaló lesz, hogy azok a társadalom humán erőforrásainak testi és lelki egészségét garantáló költségek! A biológia által megkívánt öregek jelenléte nélkül legfeljebb csak elektronikus kütyükkel jól felszerelt, de működésképtelen és lakhatatlan világ jöhet létre. Amikor kivágod az utolsó fát, rájössz, hogy a pénzt nem lehet megenni; amikor eltemeted az utolsó nagyszülőt, rájössz, hogy újra csak és visszavonhatatlanul barbár vagy. Mindezt valószínűleg jóval előbb fogják felismerni – érzékeny bőrükön és még érzékenyebb folyószámláikon – a pénzemberek és a munkáltatók, mint a nehézkes, bürokráciába fulladt kormányzatok meg a rajtuk élősködő független gondolkodók. Különösen azokban a posztkommunista féldiktatúrásokban, melyek a társadalmi fejlődés és a termelékenység növekedésének feltételeit a tucatjával kinevezett, csókos ajkú szakállamtitkárok meglétében látják – akikre valójában egy „csapd le csacsit” parti lejátszásához sincs kizárólagos szükség.

És nézd csak, de érdekes! A fiavulkán oldala most megreped, a sarjadékból is láva kezd bugyogni. Nem hevesen, éppenhogy csak böffent egyet-kettőt, aztán

el is tömődik. Istenem, istenem, bőfög kedvetlenül, mennyire tehetségtelenek még ebben is! Egy kreált közigazgatási poszt, mely csak a nevezett csókosok közpénzen való kistafirozására szolgál, bármilyen elnevezést kaphat: lehet akár az apukák generációjának bunkósága iránti nosztalgiából a „kiváló művész” mintájára „kiváló főelvtárs”, vagy még korábbi idők legalább úri eleganciáját mélyproli vágyakozással idéző „kegyelmes elvtárs” is, mindegy, tökmindegy, és akkor nem tudnak mást kitalálni, minthogy „szakállam titkár”, akinek a helyettese nyilván a „bajuszom titkár”... istenem, hogy még állítólagos anyanyelvük, a magyar nyelv finomságai iránt is ennyire érzéketlenek tudjanak lenni... hogy a tehetségtelenség úgy üssön át rajtuk, mint egy színesfém-kereskedelemmel foglalkozó kft. meghamisított pénztárkönyvének papírján a zsírfolt!

És működik egy kráter, mely az elméletet követő gyakorlati teendők láváját bugyogtatja. Kissé furcsán, mintha gejzír lenne: feltör a magasba, aztán teljesen visszavonul, majd erőt gyűjtve ismét kitör – ennek a furcsa viselkedésnek az a lehetséges magyarázata, hogy a képzelgések kereteiben igen serény, ám amikor cselekedetekre kerülne a sor: tohonya. Mondhatnánk lusta. Bosszantóan vakarózós. Mint már említésre is került, igencsak ódzkodik a hosszas és fárasztó és legtöbbször kudarcra végződő tettek megkezdésétől. Ám ott ágaskodik a probléma: a „Marosi-tételt” bemutató eszme-futtatás túlságosan egyszerű, mondhatni közérthető. Nem eléggé tudományos. És a magyar az olyan, hogy tömegemberként azt se akarja megérteni, amit különben megérthetne, úgynevezett elitként pedig sekélyesnek ítél minden olyan gondolatot, amit még ő is megért. Nincs mese: a fentebb megfogalmazottakat csak afféle vázlatnak lehet tekinteni, mellyel feltétlenül fel kell keresni egy tudományokban jártas szakembert. Keresni kell egy kiemelkedően potens személyt, egy igazi, nemzetközi hírű tudóst, talán egy irodalomtörténészt... igen, igen! feltétlenül egy irodalmár-történész-filozófust – más tudományágak képviselői megközelíteni sem képesek elvárásaink szintjét –, de egy olyat ám, aki a posztmodern hókusz-pókusz-opusok elemzésének és magyarázatának gyakorlatával képes olyan velejéig tudományos mondatok előállítására, melyek mondanivalója csak speciális, kőkemény kiképzésben részesült egyének számára dereng valamelyest fel. Aki oly káprázatosan birtokolja szakmája eszköztárát, hogy azzal – ha bármilyen érdeke vagy akár csak úri kedve úgy tartja –, képes a világirodalom ormaira tuszkolni egy, „az én kedves feleségem, tökkáposztát főzött

nékem” világlélményű gondolkodót, feltéve, ha benne „a nyelvfilozófiai diskurzus empirikus scientizmusának antropológiai determinációi a logocentrikus identitás ellenében hatnak”, és aki amúgy, keddi napokon, a „virtuálisan transzcendens kommunikáció reprezentánsa.” És akkor – jaj, mennyi lótás-futásod lesz még, te szegény, agyonstrapált tohonya! –, nincs vége a tennivalóknak: ezt a tudományosság szintjére mesterialien felpolirozott szöveget le kell fordítani angolra – nemcsak mert a magyar kicsi, de kihalásra is ítélt nyelv –, aztán a textust el kell juttatni... hová is? Az ENSZ-be? Talán az Unióba? Vagy egyszerűen csak fel kell tenni az internetre? Na, persze! A világ nagy és újdonságokra éhes: onnan majd valaki, egy olyan valaki, aki nem csak nyáladzó önadminisztrálással és szomorúan felesleges publikációi terjesztésével foglalkozik, majd csak lehalássza. Talán egy japán, indiai vagy az emigráció száraz kenyerét rágcsáló tibeti tudós: egy olyan valaki, aki a misztikumokat még felfogni és átélni képes, ezért a realitások iránt különösen fogékony –, aki az első olvasásra felismeri a tétel páratlan zsenialitását, humánumát, a nemzetgazdaságokra és a világbékére tett jótékony hatását. Akiben nem munkál a magukat kiválasztottnak tartók irigysége és gyűlölete, ezért képes rövid morfondírozás után lelkesen felkiáltani: „azért még mindig valami az öreg Európa!”, és a „Marosi-tétel” további erőfeszítések nélkül elindul világméretű hódító útjára.

Lassan kászálódva kifelé a melegfront és a telehold okozta kábultatos félálomból – lásd, a jobb kéz reflexes moccanását az ágy alatt heverő cigarettás doboz irányába –, marad még néhány pillanat a „Marosi-tétel” hazai karrierjének átfutására. Meg kell mondanunk, e vonatkozásban tohonyánk végzetesen pesszimista, illetve – lassan visszatérve a semmilyen napok csak önfenntartást szolgáló, de legalább praktikus feladatainak elvégzését biztosító állapotba –, hidegfejűen realista. Ez a világot meghódító, de főképp átrendező tudásanyag, mint ahogy az a mohácsi vész óta elrendeltetett, majd csak jó nagy kunkort téve, huszonöt-harminc év múlva tér vissza szülőföldjére. Visszatérése a szenzációknak kijáróan ricsajos lesz: amint a meghatározó értelmiségi körök és a bulvármédia egymással versengve, baromságok és gusztustalanságok tömegével becsócsálja a közbeszédbe, esély lesz rá, hogy történjék valami. Ám még ez után is, hogy megkezdhesse a magyar társadalom szemléletének és gyakorlatának áldásos átrendezését, alighanem várni kell néhány évet: bizonyára meg kell várni, hogy a Miniszterelnöki Hivatal inkognitójukat szigorúan őrző, de nyilvánvalóan a haza bölcsei számára tízmilliókkal honorált meghívásos pályázatot írjon

ki, s hogy ezek a világ minden részén megjelent publikációkból összeollózott, magyar nyelvű kísérőszövegekben helyesírási hibáktól hemzsegő, értékes tanulmányok beérkezzenek a Hivatalba.

Persze az akkori Magyarországnak már mindegy lesz egy-két évi böszmeség, hiszen alig lesz itt már gyerek: már csak azok a primitívnek nevezhető asszonyok fognak szülni, akik még addigra sem értesülnek róla, hogy tizennyolcadik életévüket betöltve alkotmányos joguk sterilizáltatni magukat. De idővel a maradék néhány tízezer gyerekekkel mégiscsak tenniük kell valamit – bár a „Kolima” munkacímet viselő, egy digitalizálásban kiváló szakember látomásait rögzítő „Igazi Nagy Integrációs Program” keretében kialakított százfős osztályokban dicséretes pedagógiai eredmények születnek –, mert addigra már a teljes iskolaköteles korosztály fele alultáplált lesz, másik fele elhízott és cukorbeteg, minden harmadik elviselhetetlenül agresszív vagy depressziós, kevés, véletlenszerű kivételtől eltekintve mindegyik diszlexiás vagy diszkalkuliás, a felsőbb iskolákban taneszköznek számít majd a drog, elkerülhetetlen balesetnek a HIV-fertőzés, és havonta fordulnak majd elő – mint a nagy barátunk és példaképünk Egyesült Államokban, mert nekünk mindig kell egy nagy barát és példakép –, örületbe pedagogizált diákok részéről a löfegyverekkel végrehajtott vérengzések. Az akkori kormány majd, a „Marosi-tétel” megállapításainak megfelelően, már rángatná elő a nagyszülőket, de rá kell majd jönnie, hogy sajna, mutatóba se maradt belőlük: egy „Újúj Magyarország” kormányprogram és természetesen a társadalmi igazságosság követelményének megfelelően, a 2010-ben eltörölt nyugdíjak következtében ez a korosztály szinte nyom nélkül kihalt. A szocializmus idejéből jól ismert ellenséges, suttogó propaganda, talán addigra újra ellenforradalmi is, a társadalmi zavarkeltés érdekében azt hazudja majd: éhen haltak és megfagytak, elvitték őket a kezeletlen nyavalyák. Az akkori kormányzat részére aligha marad más megoldási lehetőség, mint az addigra már jól bejáratott, csöpögősre belibazsított projektjeikkel uniós pénzekre pályázni: abból majd megkezdhetik a harmadik világból való nagymamák és nagypapák betelepítésének finanszírozását.

A kábult legutolsó minutumában, mikor a jobb kéz már tudatosan irányítottan tekinthető mozdulatot tesz a cigarettás doboz irányába, talán mert még egyszer átsuhan a tohonyán az erdőszélen futkorászó vizsla képe – egy igazi erdő szélén, melyben a teremtés determinációit híven őrző, becsületes vadállatok élnek –, elégedetten azt mormolja: „Úgy látszik, jó napom lesz ma. Ma is csodálatosan jó napom lesz.”